

Les catàstrofes ja no són el que eren. No fa molt, el nombre de víctimes i els danys materials prou ens alertaven de la magnitud d'una tragèdia. Existia la commoció. Hui, això no és prou i s'han de donar, en un cert grau, dues peculiaritats més perquè el consumidor d'informació pugui entendre que està davant d'una veritable catàstrofe: primer, que siga espectacular i, segon, que afecte directament a la vida dels occidentals. Cap de les dues és indispensable, però la catàstrofe és immediatament percebuda quan conflueixen les tres particularitats: massiva, espectacular i occidental. D'exemples, en tenim un fum. Un de clamorós: tot i la terrible devastació produïda recentment pel tsunami asiàtic, hui encara són informativament preferents les notícies sobre l'huracà Katrina a Nova Orleans, —menys mortal i menys espectacular, però molt occidental—, i si de rebot algun mitjà recorda el sisme submarí —molt mortal i molt espectacular—, és només per a retratar, al detall, la mort dels turistes suecs. De com es troben ara els indonesis i els tailandesos afectats, en fi..., no interessa.

Podem aplicar el mateix mètode de cobertura informativa en una altra escala, a *cataclismes* menys globals. Cap mort per ETA últimament, però, en canvi, milers de morts a les carreteres, moltes dones assassinades i treballadors morts per accident laboral. Tots són morts, per descomptat, però els valors que tradueixen això a les primeres planes dels mitjans estan absolutament viciats. ETA marca tota l'agenda de la política i dels mitjans, mur de contenció de qualsevol alternança comunicativa. La catàstrofe, per tant, sovint és doble: la pròpia catàstrofe i l'ocultació de la catàstrofe. Conseqüència imminent: la realitat.